ความเป็นมาของชนชาติไทย และชนชาติไทยในประเทศจีน

นาวาเอก กุมุท กมลนาวิน ร.น.

1. ความเป็นมาของชนชาติไทย

ตามหลักฐานทางประวัติศาสตร์ปรากฏว่าชนชาติไทยได้อพยพเข้าไปตั้งหลักแหล่งอยู่ในบริเวณ ลุ่มแม่น้ำฮวงโห แยงซีเกียงก่อนที่ชนชาติจีนจะได้แผ่ขยายเข้าไปในบริเวณดังกล่าว [1] ได้มีผู้ที่ศึกษาค้นคว้าเรื่องราวความเป็นมาของชนชาติไทยหลายท่านพยายามค้นหาหลักฐานเกี่ยวกับถิ่นกำเนิดหรือถิ่นฐานดั้งเดิม ของชนชาติไทยก่อนที่จะเข้าไปตั้งหลักแหล่งในบริเวณลุ่มแม่น้ำฮวงโห แยงซีเกียง และให้ข้อสันนิษฐานไว้หลายประการ บางท่านเชื่อว่าชนชาติไทยอพยพมาจากแหล่งกำเนิดแถบภูเขาอัลไต บางท่านก็เชื่อว่ามาจากภาคตะวันตกของใจกลางทวีปอาเซีย แต่ก็มีบางท่าน อาทิเช่น นักภูมิศาสตร์เยอรมันชื่อ ศาสตราจารย์วิลเฮล์ม เครีดเนอร์ สันนิษฐานว่าชนชาติไทยอพยพมาจากถิ่นฐานดั้งเดิมทางภาคใต้ของประเทศจีน [2]

ในปี พ.ศ. 2485 ดร. พอล เบเนดิกต์ นักภาษาศาสตร์ชาวอเมริกันได้เสนอทฤษฎีเรื่องกลุ่มไทยกะไดและอินโดนีเซีย [3] ซึ่งมีเหตุผลน่าฟังและสามารถให้ความกระจ่างเกี่ยวกับความเป็นมาของชนชาติไทยได้เป็นอย่างดี ดร. พอล เบเนดิกต์ ได้พิสูจน์โดยอาศัยหลักทางภาษาศาสตร์ว่าชนชาติไทยเป็นชนชาติที่แยกออกมาจากกลุ่มซึ่งเรียกว่ากลุ่มไทยกะไดและอินโดนีเซีย และไม่มีความสัมพันธ์ทางเชื้อชาติกับชนชาติจีน ดร. เบเนดิกต์ กล่าวว่าภาษาไทยกับภาษาอินโดนีเซียมีส่วนคล้ายกันมากและต้องถือว่าอยู่ในกลุ่มภาษาเดียวกัน การผูกประโยคในภาษาไทยกะไดและอินโดนีเซีย เหมือนกันทุกประการและแตกต่างกับภาษาจีน คำเป็นจำนวนมากในภาษาไทย ภาษากะไดและภาษาอินโดนีเซียสืบได้ว่ามาจากคำ ๆ เดียวกัน ซึ่งแต่เดิมเคยมีสองพยางค์ ในกรณีใดที่ไม่สามารถนำภาษาไทยไปเทียบกับภาษาอินโดนีเซียโดยตรงได้ก็ยังอาจเทียบได้โดยใช้ภาษากะไดเป็นสื่อกลาง ส่วนคำไทยที่คล้ายกับคำจีนนั้น ส่วนใหญ่เป็นคำที่ใช้ในการติดต่อค้าขายและมีจำนวนน้อยเกินไปที่จะ

ถือได้ว่าภาษาไทยกับภาษาจีนเป็นภาษาที่อยู่ในกลุ่มเดียวกัน จึงอาจเป็นไปได้ว่าคำเหล่านั้นไม่ใช่คำไทยแท้ แต่เป็นคำที่ยืมมาจากภาษาจีน การที่คำไทยและคำกะไดส่วนใหญ่มีพยางค์เดียวและมีเสียงสูงเสียงต่ำนั้น ดร. เบเนดิกต์ ให้เหตุผลว่าเป็นเพราะอิทธิพลของภาษาจีนอันเนื่องมาจากการที่ชนชาติไทยและชนชาติกะไดได้ติดต่อกับชนชาติจีนมาเป็นเวลานาน

สำหรับชนชาติ ซึ่ง ดร. เบเนดิกต์ ตั้งชื่อใหม่ว่า กะไดนั้น ดร. เบเนดิกต์อ้างว่าในปัจจุบันนี้ ยังคงมีเหลือกระจัดกระจายอยู่ในประเทศจีน คือพวกกะลาวซึ่งอยู่ทางส่วนใต้ของภาคกลางประเทศจีน พวกละขว้า และพวกละตี๋ ซึ่งอยู่ตามชายแดนด้านแคว้นตังเกี๋ย กับพวกไต (ไทย) พวกลี้และพวกลอย ซึ่งอยู่บนเกาะไหหลำ ความจริงบรรดาชนเผ่าต่าง ๆ ที่ ดร.เบเนดิกต์ กล่าวถึงนี้ล้วนแต่เป็นไทยทั้งสิ้น นอกจากนั้น ดร. เบเนดิกต์ ยังได้แสดงให้เห็นอีกด้วยว่าภาษากะไดนั้นใกล้กับภาษาไทยเพียงใด[4] ซึ่งทำให้ประจักษ์ยิ่งขึ้นอีกว่า ภาษากะไดที่แท้ก็เป็นเพียงกิ่งหนึ่งของภาษาไทยเท่านั้น ส่วนชนชาติญวนนั้น ดร. เบเนดิกต์ ได้จัดเข้าไว้ในกลุ่มมอญเขมร โดยอ้างทางหลักภาษาศาสตร์ว่าภาษาญวนมีคำมอญเขมรเป็นส่วนใหญ่ ซึ่งข้อนี้ เอริก ไซเดนฟาเดน ไม่เห็นด้วยและได้จัดญวนเข้าไว้เป็นกิ่งหนึ่งของชนชาติอินโดนีเซีย เอริก ไซเดนฟาเดน อ้างเหตุผลของศาสตราจารย์ โอลอฟ แยนเซ ผู้ขุดค้นหลุมฝังศพในแคว้นตังเกี๋ยและภาคกลางของประเทศเวียตนาม กับของวิกเตอร์ โกลูเบฟ ผู้ค้นพบอารยธรรมยุคโลหะสัมฤทธิ์ที่ดองซอน ซึ่งทั้งสองท่านลงความเห็นตรงกันว่าชนชาติญวนมีความสัมพันธ์ทางเชื้อชาติกับชนชาติอินโดนีเซีย และยังได้อ้างผลการค้นคว้าของ ดร. มาเนฟและเบซซีเอร์ ที่พบว่ากลุ่มเลือดของชาวญวณ ซึ่งรวมทั้งพวกไทยโท้ ไทยนุง และพวกแม้ว พวกเย้า ตรงกันกับชาวมาลากัชบนเกาะมาดากัสกา และชาวอินโดนีเซียที่เกาะชวาและเกาะบาหลี ฉนั้น ถ้าถือตามเหตุผลของเอริก ไซเดนฟาเดน ก็ต้องนับญวนเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มไทยกะไดและอินโดนีเซีย และโดยที่ภาษาญวนมีลักษณะใกล้เคียงกับภาษาไทยมากกว่าภาษาอินโดนีเซียจึงควรจัดญวนเข้าอยู่ในฝ่ายไทยมากกว่า ด้วยเหตุผลต่าง ๆ เหล่านี้ กลุ่มซึ่ง ดร. พอล เบเนดิกต์ เรียกว่า กลุ่มไทยกะไดและอินโดนีเซีย จึงอาจเรียกให้สั้นลงได้ว่ากลุ่มไทยอินโดนีเซีย

ทฤษฎีของ ดร. เบเนดิกต์ ซึ่งพิสูจน์โดยใช้หลักภาษาศาสตร์ว่า ชนชาติไทยกับชนชาติอินโดนีเซียเคยเป็นชนกลุ่มเดียวกันมา

ก่อนนี้ นับว่ามีความสำคัญอย่างยิ่งต่อประวัติศาสตร์ของชนชาติต่าง ๆ ในอาเซียตะวันออกเฉียงใต้ โดยเฉพาะในเมื่อเป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปแล้วว่า ชนชาติอินโดนีเซียที่ไปตั้งหลักแหล่งอยู่ตามเกาะต่าง ๆ ในอาเซียตะวันออกเฉียงใต้และในมหาสมุทรแปซิฟิคภาคใต้นั้นได้อพยพไปจากผืนแผ่นดินใหญ่อาเซียตะวันออกเฉียงใต้[5] เพราะถ้าชนชาติไทยและชนชาติอินโดนีเซียเคยเป็นชนกลุ่มเดียวกันมาก่อน แล้วชนชาติทั้งสองก็จะต้องแยกออกจากกันที่บริเวณใดบริเวณหนึ่งทางภาคใต้ของประเทศจีน และเราก็จะต้องถือเอาจุดที่ชนชาติไทยแยกออกจากชนชาติอินโดนีเซียนี้เป็นจุดกำเนิดที่แท้จริงของชนชาติทั้งสอง ดร. พอล เบเนดิกต์ ยังได้ให้ความเห็นต่อไปอีกด้วยว่า บริเวณที่ชนชาติไทยกับชนชาติอินโดนีเซียแยกออกจากกันนั้นน่าจะเป็นบริเวณมณฑลยูนาน

จากหลักฐานต่างๆทางประวัติศาสตร์พอที่จะทำให้เราประมวลได้ว่ากลุ่มมอญเขมรและกลุ่มไทยอินโดนีเซียเป็นมนุษย์เผ่าเดียวกัน ซึ่งกระจายอยู่ในประเทศจีนภาคใต้ในแหลมทองและในอินเดียภาคตะวันออกเฉียงเหนือ[6] เมื่อประมาณ 1,500 ถึง 2000 ปีก่อนพุทธกาล ชนชาติมอญเขมรได้ละทิ้งถิ่นฐานของตน ในอินเดียแล้วแผ่ขยายเข้าไปในภาคใต้ของจีนบริเวณมณฑลยูนาน[7] ในลักษณะที่คล้ายกับลิ่มตอกแทรกเข้าไปในกลุ่มไทยอินโดนีเซีย เป็นผลให้กลุ่มไทยอินโดนีเซียถูกแยกออกเป็นสองส่วน ส่วนหนึ่ง แยกออกไปทางเหนือ อีกส่วนหนึ่ง แยกลงไปทางใต้ การที่ชนชาติมอญเขมรต้องละทิ้งถิ่นฐานของตนในอินเดียนั้นเข้าใจกันว่าคงเนื่องมาจากการรุกเข้าสู่อินเดียของชนชาติอารยัน มอญเขมรที่ยังเหลือค้างอยู่ในอินเดียได้ถูกชนชาติอารยันขับไล่ไปอยู่ตามภูเขาทางภาคกลางและภาคตะวันออกของประเทศอินเดีย และได้สืบเชื้อสายต่อมาเป็นพวกมุนดาในปัจจุบันนี้ ส่วนมอญเขมรที่ตกค้างอยู่ในมณฑลยูนานก็ยังมีเหลืออยู่อีกเป็นจำนวนมาก เช่น พวกว้าและพวกรุไม กลุ่มไทยอินโดนีเซียที่ถูกแยกลงไปทางใต้ซึ่งเรียกรวมกันว่า ชนชาติอินโดนีเซียนั้นได้ถูกมอญเขมรขับลงไปทางใต้เข้าไปในแหลมทองและยังถูกรุกไล่ติดตามต่อไปตามลำดับเป็นเวลานับพันปี จนในที่สุดต้องอพยพไปอยู่ตามเกาะต่างๆ ทางตะวันออกเฉียงใต้ของทวีปอาเซีย พวกอินโดนีเซียดังกล่าวนี้ได้ทิ้งหลักฐานวัฒนธรรมยุคโลหะสัมฤทธิ์และเหล็กให้เห็นอยู่ทุกวันนี้ ทางภาคเหนือของประเทศเวียตนามและประเทศลาว และมีวัฒนธรรมหินใหญ่ปรากฏอยู่ด้วย เช่น เมนฮีร์ และไหหิน[8] ซึ่งล้วนแต่เกี่ยวกับการศพและการ

บูชาบรรพบุรุษทั้งสิ้น ส่วนพวกที่ถูกแยกออกไปทางเหนือซึ่งเรียกรวมกันได้ว่า ชนชาติไทยนั้น ได้ถูกผลักดันให้ละทิ้งถิ่นฐานเดิมของตน แล้วอพยพไปตั้งหลักแหล่งใหม่ในลุ่มแม่น้ำฮวงโห แยงซีเกียง บริเวณมณฑลกันสู เสฉวน ไกวเจา กวางสี เชนสี (เสียมสาย) ฮูเป ฮูนาน โฮนาน เกียงสี และอันฮุย

ครั้นเมื่อชนชาติจีนอพยพเข้าไปตั้งถิ่นฐานอยู่ที่บริเวณลุ่มแม่น้ำไหว ทางตอนเหนือของลุ่มแม่น้ำฮวงโหและเริ่มแผ่ขยายลงมาทางใต้ จึงพบกับชนชาติไทยซึ่งจีนเรียกว่าไต๋ ความสัมพันธ์ระหว่างชนชาติไทยกับชนชาติจีนก็ได้เริ่มมีขึ้นนับตั้งแต่บัดนั้นเป็นต้นมา

การแผ่ขยายอำนาจของจีนในระยะเวลาต่อมาเป็นผลให้ไทยต้องถูกขับไล่ถอยร่นลงมาทางใต้ตามลำดับในปี พ.ศ. 435 จีนตีเสฉวนได้จากไทยและปราบชนชาติไทยทางเหนือของแม่น้ำแยงซีเกียงได้จนหมดสิ้น ชาวไทยจึงอพยพลงใต้และกระจายเข้าสู่มณฑลยูนาน ไกวเจา กวางสี กวางตุ้ง และเกาะไหหลำ หลังจากนั้นจีนก็แผ่อำนาจต่อไปทางใต้ของแม่น้ำแยงซีเกียง ในระยะต่อมาได้มีชาวไทยแคว้นต่าง ๆ ทางภาคใต้ของประเทศจีนพยายามตั้งตัวเป็นอิสระ แต่ก็ถูกจีนปราบปรามจนหมดสิ้น ดังเช่นแคว้นอ้ายลาวเมื่อปี พ.ศ. 552 เป็นต้น ชาวไทยถูกกวาดล้างจนต้องอพยพลงใต้อยู่ตลอดเวลา และบางพวกก็เริ่มไปตั้งหลักแหล่งอยู่ตามลุ่มแม่น้ำต่าง ๆ ทางภาคเหนือของแหลมทอง ในปี พ.ศ. 1100 ไทยหกก๊กในมณฑลยูนานได้รวบรวมกันจัดตั้งอาณาจักรน่านเจ้าขึ้น แต่ในปี พ.ศ. 1797 พวกมองโกลภายใต้กุบลายข่าน ซึ่งยึดครองประเทศจีนอยู่ได้ยกกำลังลงมาตีน่านเจ้าแตก ชาวไทยจึงกระจัดกระจายเข้าสู่แคว้นอัสสัม พม่าภาคเหนือ ประเทศไทย ประเทศลาว และแคว้นตังเกี๋ย ชาวไทยที่หลั่งไหลเข้ามาใหม่ได้สมทบกับชาวไทยที่อพยพมาอยู่ก่อนแล้ว เป็นผลให้ในบางแห่งชาวไทยมีกำลังเข้มแข็งเพียงพอจนสามารถยึดอำนาจการปกครองจากชนชาติที่ปกครองอยู่ก่อนได้

นับตั้งแต่จีนเริ่มพบกับไทยนั้น จีนต้องใช้เวลาประมาณสองพันปี จึงสามารถปราบชนชาติไทยเหนือแม่น้ำแยงซีเกียงได้หมดแล้วแผ่อำนาจข้ามแม่น้ำแยงซีเกียงลงมาทางใต้ หลังจากนั้นจีนยังต้องใช้เวลาอีกหนึ่งพันกว่าปี จึงสามารถกวาดล้างอำนาจของชนชาติไทยให้หมดสิ้นไปจากผืนแผ่นดินจีนได้โดยเด็ดขาด

เมื่อมอญเขมรรุกไล่ชนชาติอินโดนีเซียลงมาจากยูนานนั้น ดินแดนบริเวณแหลมทองนี้ก็ได้เป็นถิ่นที่อยู่อาศัยของชนชาติอินโด

นีเซีย เมื่อมอญเขมรเข้าครอบครองดินแดนเหล่านี้ก็ได้ผสมกลมกลืนพวกอินโดนีเซีย ชาวพื้นเมืองที่ยังคงเหลืออยู่จนหมดสิ้นไปเว้นพวกจาม[9] ฉะนั้นเมื่อชาวไทยเข้ามามีอำนาจในประเทศไทยนั้น พลเมืองส่วนใหญ่ของประเทศไทย จึงเป็นมอญเขมร กล่าวคือ ในภาคกลางพลเมืองเป็นมอญและขอม ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือเป็นขอม ในภาคเหนือเป็นละว้า ในแคว้นไทยใหญ่เป็นว้า ส่วนทางภาคใต้พลเมืองก็เป็นมอญและอินโดนีเซีย ชาวไทยก็ได้ผสมกลมกลืนกับชาวพื้นเมืองเดิมเหล่านี้ ในสมัยกรุงสุโขทัย ศิลาจารึกต่างๆ มักจะต้องมีภาษาขอมอยู่ด้วย ซึ่งแสดงว่าในสมัยนั้นมีคนขอมและมอญที่ไม่รู้ภาษาไทยอยู่เป็นจำนวนมาก ต่อมาในสมัยกรุงศรีอยุธยา ศิลาจารึกก็ยังคงมีภาษาขอมอยู่อีกบ้าง แต่ปรากฏว่าภาษาขอมที่ใช้นั้นมีภาษาไทยปนอยู่ด้วย ในปัจจุบันนี้ไม่ปรากฏมีผู้ใช้ภาษาขอมเหลืออยู่อีก แสดงว่าชาวพื้นเมืองเดิมที่เป็นมอญหรือขอมได้ผสมกลมกลืนกลายเป็นไทยไปจนหมดสิ้นแล้ว นอกจากนั้นตลอดระยะเวลาในประวัติศาสตร์ของชนชาติไทยซึ่งกินเวลาไม่น้อยกว่าสี่พันปี ชาวไทยได้ผสมกับชนชาติมองโกล ชนชาติจีน ชนชาติพม่า ชนชาติอินโดนีเซีย ชนชาติมอญเขมร และชนชาติอื่นๆอีกมากมายที่อยู่ในพื้นที่ๆชาวไทยได้เคยเข้าไปครอบครอง จนอาจกล่าวได้ว่า หาคนไทยที่มีเลือดไทยแท้ดั้งเดิมไม่ได้ แม้แต่ในประเทศไทยในปัจจุบันนี้ ก็ยังมีคนไทยอีกจำนวนมากที่ไม่มีเลือดไทยอยู่เลยแม้แต่หยดเดียว แต่ได้ผสมกลมกลืนกลายเป็นไทย มีลักษณะนิสัยใจคอเป็นไทย มีความรู้สึกนึกคิดเป็นไทย ถือขนบธรรมเนียมประเพณีไทย และพูดภาษาไทย ความเป็นคนไทยจึงไม่ได้อยู่ที่เลือดเนื้อ หากแต่อยู่ที่ความเป็นไทยดังกล่าว และความเป็นไทยนี้ยังเป็นคุณลักษณะสำคัญของคนไทยซึ่งฝังแน่นติดตัวไปทั่วทุกหนทุกแห่ง ไม่ว่าคนไทยจะอยู่ที่ใด คนไทยก็จะถ่ายทอดความเป็นไทยนี้ให้แก่ชนชาติอื่นที่อยู่ภายใต้การปกครองได้โดยง่ายโดยไม่ต้องใช้กำลังบังคับ ถึงแม้จะอยู่ภายใต้การปกครองของชนชาติอื่นคนไทยก็จะยืนหยัดต่อสู้อย่างสุดกำลังในอันที่จะรักษาความเป็นไทยนี้ไว้ ดังเช่นที่ หลุยส์ พีโนต์ ได้กล่าวไว้ว่า

"การอพยพเคลื่อนย้ายของชนชาติพิเศษนี้ ควรจะเรียกว่าไหลท่วมจึงจะเหมาะสมกว่า เพราะชนชาตินี้มีลักษณะคล้ายกับน้ำที่ไหลบ่าเซาะไซ้ด้วยกำลังแรงที่สม่ำเสมออยู่ตลอดเวลา สามารถรับสีของฟ้าได้ทุกสี รับรูปร่างของลำน้ำได้ทุกรูปร่าง แต่ไม่ว่าจะอยู่ในภาวะที่แตกต่างกันอย่างไร ก็ยังคงสามารถรักษา

ลักษณะนิสสัยและภาษาของตนได้ตลอดมา"

ส่วนศาสตราจารย์ เซเดส ก็กล่าวถึงชนชาติไทยไว้ว่า

"เป็นชนชั้นปกครองชาตินักรบ ซึ่งสามารถทำให้ผู้ที่อยู่ภายใต้ปกครองรับใช้ภาษาของตนได้ และทิ้งรอยด่างไว้ในกลุ่มชนชาติอื่น

๒. ชนชาติไทยในประเทศจีน

เมื่อชนชาติมอญเขมรได้แผ่ขยายเข้าไปในภาคใต้ของประเทศจีนและผลักดันให้ชนชาติไทยต้องละทิ้งถิ่นฐานของตนนั้น ชนชาติไทยบางส่วนได้อพยพไปทางตะวันออกสู่ฝั่งทะเลจีนบริเวณมณฑลกวางสี ฟูเก๊ี้ยน กวางตุ้ง และเกาะไหหลำ ชาวไทยเหล่านี้บางพวกสามารถรักษาลักษณะและภาษาดั้งเดิมของตนไว้ได้ตลอดมา เช่น พวกไต ลื้ ลอย ซึ่งอยู่บนเกาะไหหลำ และพวกละขว้า ละตี่ ซึ่งอยู่ทางเหนือของชายแดนด้านแคว้นตังเก๋ี เป็นต้น บางพวกซึ่งอาจได้รับอิทธิพลมอญเขมรไว้บ้างแต่เพียงเล็กน้อยเมื่อไปอยู่ใต้ปกครองของจีนเป็นเวลานานนับพันปี ก็ได้กลายเป็นจีนไป เช่น พวกแต้จิ๋ว และพวกฮกเกี้ยน เป็นต้น พวกแต้จิ๋วและพวกฮกเกี้ยนนั้นแต่เดิมเป็นชนกลุ่มเดียวกันได้อพยพไปตั้งถิ่นฐานเป็นชาวพื้นเมืองของมณฑลฟูเก๊ี้ยน[10] มณฑลกวางตุ้งและมณฑลกวางสีมีชื่อเรียกว่าพูลาว และเพี้ยนไปเป็นฮกลาว และฮกโล่ พวกที่อยู่ทางภาคเหนือของมณฑลกวางตุ้งตั้งหลักแหล่งอยู่บริเวณเจาจู จึงเรียกตามชื่อของพื้นที่ว่า แต้จิ๋ว ส่วนพวกที่อยู่ในมณฑลฟูเก๊ี้ยนก็เรียกว่า พวกฮกเกี้ยน ตามชื่อของมณฑล นอกจากนั้นยังมีชนชาติไทยบางพวกที่ได้ผสมกลมกลืนกับมอญเขมรและรับอิทธิพลของมอญเขมรไว้มากกว่าพวกอื่น เช่น พวกญวน เป็นต้น ซึ่งต่อมาได้ถูกจีนปกครองเป็นเวลานานจึงได้รับวัฒนธรรมของจีนเข้าไว้อีกด้วย

ชนชาติไทยลุ่มแม่น้ำฮวงโห แยงซีเกียง ที่มิได้อพยพละทิ้งถิ่นฐานของตนและได้ยอมเข้าไปอยู่ภายใต้การปกครองของจีนตลอดมานั้น ส่วนใหญ่ได้ผสมกลมกลืนกลายเป็นจีนไปโดยสิ้นเชิงเนื่องจากอยู่ใต้การปกครองของจีนเป็นระยะเวลาหลายพันปี อย่างไรก็ตามก็ยังคงมีบางพวกที่ยังแสดงร่องรอยของเชื้อสายไทยอยู่ไม่มากก็น้อย เช่น พวกไทยฝั่งแม่น้ำแยงซีเกียง และพวกแคะ เป็นต้น พวกไทยฝั่งแม่น้ำแยงซีเกียงบางแห่งยังคงเรียกชื่อหมู่บ้านของตนตามชื่อเดิมซึ่งเป็นภาษาไทย เช่น บ้านหนองหลวง และยังคงใช้คำไทยปนอยู่ในภาษาของตนอีกเป็นจำนวนมาก ทั้งๆที่ลักษณะภายนอกโดยทั่วไปของคนเหล่านี้ได้

กลายเป็นจีนไปแล้วอย่างสมบูรณ์ อย่างไรก็ตาม ชาวไทยพวกนี้บางพวกก็ยังเรียกตนเองว่าจีนไทย ส่วนพวกแคะนั้นเป็นเผ่าไทยที่อพยพเร่ร่อนจากมณฑลเชนสี (เสียมสาย) ไปตั้งหลักแหล่งอยู่ในมณฑลกวางตุ้งตั้งแต่พุทธศตวรรษที่ 3 พวกแคะเรียกตนเองว่า พูไทยบ้าง พูน้องบ้าง แต่ถูกเผ่าอื่นเรียกว่า แคะ (แขก) เนื่องจากเป็นผู้ที่อพยพมาทีหลัง อย่างไรก็ตาม พวกแคะจะไม่ยอมรับว่าตนเป็นชาติอื่นนอกจากเป็นจีน ทั้งๆ ที่ภาษาก็ตาม รูปร่างลักษณะก็ตาม บ่งชัดว่าเป็นไทย ในปัจจุบันนี้ พวกแคะส่วนใหญ่อยู่ทางภาคเหนือของมณฑลกวางตุ้งส่วนที่ติดต่อกับมณฑลกวางสีและมณฑลฟูเกี้ยน พวกแคะบางพวกได้กระจายไปอยู่ทางภาคใต้ของมณฑลกวางตุ้ง และบางพวกก็อพยพไปอยู่บนเกาะไหหลำ นอกจากที่ได้กล่าวมาแล้วนี้ก็ยังมีเผ่าไทยอื่นๆ อีกมากมายที่ได้ถูกผสมกลมกลืนกลายเป็นจีนไปแล้วอย่างสมบูรณ์

ชนชาติไทยที่อยู่ทางใต้ของแม่น้ำแยงซีเกียงยังมีอีกจำนวนมากที่สามารถรักษาลักษณะและภาษาของตนมาได้จนถึงปัจจุบันนี้ ถึงแม้ว่าส่วนใหญ่จะได้ผสมกลมกลืนกลายเป็นจีนไปแล้วและอีกจำนวนมากก็ตกอยู่ในภาวะที่กำลังจะถูกผสมกลมกลืนกลายเป็นจีนไป เมื่อประมาณ 60 กว่าปีมานี้ ได้มีผู้ประมาณว่ามีชนชาติไทยเหลืออยู่ในประเทศจีนภาคใต้ราว 8 ล้านคน ในปัจจุบันนี้สถิติเกี่ยวกับชนชาติไทยในประเทศจีนหาได้ยากมากแต่ก็พอจะประมวลได้ดังนี้คือ

พวกไทยโท้ ซึ่งเคยเป็นชาวพื้นเมืองส่วนใหญ่ของมณฑลกวางสี และมณฑลกวางตุ้งในปัจจุบันนี้ได้ผสมกลมกลืนกลายเป็นจีนเสียเป็นส่วนใหญ่ คงมีเหลือในมณฑลกวางสี กวางตุ้ง ไกวเจา และยูนาน รวมประมาณ 7 ล้าน 8 แสนคน เนื่องจากภาษาไทยโท้แตกต่างกันออกไปตามท้องถิ่นต่างๆ พวกไทยโท้จึงได้เลือกเอาภาษาของกลุ่มที่แพร่หลายที่สุดเป็นภาษามาตรฐาน และใช้ตัวหนังสือโรมันเขียนโดยเพิ่มตัวหนังสือเข้าไปอีกหกตัว

พวกไทยย้อย ซึ่ง นาย เอส.อาร์.คลาร์ค มิชชันนารีประจำประเทศจีนเคยกล่าวไว้ในปี พ.ศ.2454 ว่ามีจำนวนประมาณ 6 ถึง 7 ล้านคน กระจายอยู่ในมณฑลยูนาน ไกวเจา กวางสี และกวางตุ้ง นั้นตามสถิติของจีนแดงในปัจจุบันนี้คงมีอยู่ในมณฑลไกวเจา ยูนาน และเสฉวนเพียงประมาณ 1 ล้าน 3 แสนคน พวกไทยย้อยใช้ตัวหนังสือโรมันแบบเดียวกันกับพวกไทยโท้ เมื่อพิจารณาดูความแตกต่างในจำนวนของพวกไทยย้อยแล้ว อาจเป็นได้ 2 ประการคือ ถ้านายคลาร์คไม่ได้เอาพวกไทยโท้มาปะปนด้วยแล้ว พวกไทยย้อยก็คง

จะได้ถูกผสมกลมกลืนไปหมดแล้วเป็นส่วนใหญ่

พวกตุง และซุย ซึ่งเอริก ไซเดนฟาเดน เรียกว่าไทยน้ำ ส่วนใหญ่อยู่ในมณฑลไกวเจาและกวางสี ตามสถิติของจีนแดงว่ามีประมาณ 1 ล้านคน พวกนี้มีภาษาเขียนของตนเอง

พวกไทยนุง ซึ่งเมื่อ พ.ศ. 2466 มีผู้คาดว่ามีประมาณ 2 แสนคน ในปัจจุบันนี้ตามสถิติของจีนแดงว่ายังคงมี 2 แสนคนตามเดิม อยู่ในมณฑลยูนานเป็นส่วนใหญ่ แต่มีกระจัดกระจายอยู่ในมณฑลกวางสีและไกวเจาด้วย พวกไทยนุงได้หันไปใช้ตัวหนังสือจีนเขียนภาษาของตน

พวกไทยอองแบ เป็นเผ่าไทยบนเกาะไหหลำ มีจำนวนประมาณ 4 แสนคน

พวกโมลาว และเมานาน เป็นเผ่าไทยที่กระจัดกระจายอยู่ในมณฑลกวางสี พวกโมลาวมีประมาณ 4 หมื่นเศษ ส่วนพวกเมานานก็มีประมาณ 2 หมื่นเศษ ทั้ง 2 พวกไม่มีภาษาเขียน

พวกไค พวกลี้ และพวกลอย มีประมาณ 4 แสนคน อยู่บนเกาะไหหลำ

พวกกะลาว และพวกละตี่ มีประมาณ 2 หมื่นคนเศษ กระจัดกระจายอยู่ตามชายแดนด้านแคว้นตังเกี๋ย

พวกไทยยูนาน ซึ่งมีไทยหกเจ้า ไทยเหนือ ไทยลาย ไทยน้ำ ไทยหลวง และไทยล้อ เมื่อเจ็ดร้อยกว่าปีมานี้ บรรพบุรุษของชาวไทยเหล่านี้เคยเป็นเจ้าครอบครองมณฑลยูนานอยู่ แต่บัดนี้ชาวไทยเหล่านี้ได้กลายมาเป็นเพียงชนกลุ่มน้อยเท่านั้น เมื่อ 60 กว่าปีมานี้มีผู้ประมาณว่ามีคนไทยในมณฑลยูนานไม่ต่ำกว่า 1 ล้านคน แต่ตามสถิติของฝ่ายจีนแดง เมื่อ พ.ศ. 2493 ปรากฏว่ามีอยู่เพียง 5 แสนคนเท่านั้น ซึ่งเป็นจำนวนประมาณร้อยละ 8 ของชนกลุ่มน้อยในมณฑลยูนาน รวมทั้งสิ้น 6 ล้านคน อย่างไรก็ตาม ชาวไทยในยูนานได้จัดตั้งรัฐปกครองตนเองขึ้นสองรัฐ คือ รัฐปกครองตนเองไทยสิบสองพันนา และรัฐปกครองตนเองไทยจิงโป ที่เตฮุง นอกจากนั้นยังมีเขตปกครองตนเองอีก 2 เขตคือ เขตปกครองตนเองไทยละกุ กะว้า ที่เมงเลียน และเขตปกครองตนเองไทยกะว้าที่เชียงมา ในรัฐปกครองตนเองทั้งสองแห่งมีคนไทยรวมทั้งสิ้นประมาณ 3 แสนคน ส่วนอีก 2 แสนคนนั้นอยู่ในเขตปกครองตนเองบ้าง กระจัดกระจายอยู่ทั่วไปในมณฑลยูนานบ้าง ภาษาไทยที่ใช้อยู่ในมณฑลยูนานมี 2 แขนง แต่มีตัวหนังสือใช้เขียนถึง 5 แบบด้วยกัน ซึ่งต่างก็เป็นตัวหนังสือที่ถอดแบบมาจากตัวหนังสือเทวนครีของอินเดียทั้งนั้น เมื่อปี พ.ศ. 2500

คนไทยในยูนานได้ปรับปรุงแก้ไขตัวหนังสือใหม่โดยเลือกเอาแบบที่แพร่หลายที่สุด[11] 2 แบบ คือ แบบไทยเล็ก และแบบไทยน้ำ นำไปดัดแปลงโดยตัดที่ไม่จำเป็นนักออกเสียบ้าง เมื่อปี พ.ศ. 2503 ในรัฐปกครองตนเองไทยสิบสองพันนามีโรงเรียนชั้นประถมศึกษาอยู่ 250 โรงเรียน มีเด็กนักเรียนเข้าเรียนมากกว่า 2 หมื่นคน และในปัจจุบันนี้ เด็กไทยในยูนานร้อยละ 70 สามารถอ่านออกเขียนได้ด้วยตัวหนังสือไทยแบบที่ได้ปรับปรุงใหม่นี้

ถ้าคำนวณอย่างคร่าว ๆ แล้วก็อาจประมาณได้ว่ายังคงมีคนไทยเหลืออยู่ในประเทศจีนที่ยังไม่ได้ถูกจีนกลืนอีกราว ๆ 12 ล้านคน[12] คนไทยเหล่านี้บางพวกตกอยู่ภายใต้อำนาจของจีนเป็นระยะเวลาไม่น้อยกว่า 700 ปี อันเป็นระยะเวลาเท่ากับที่ชาวพื้นเมืองเดิมในประเทศไทยตกอยู่ภายใต้อำนาจของคนไทย บางพวกก็อาจตกอยู่ภายใต้การปกครองของจีนมามากกว่า 1 พันปี และบางพวกก็อาจถึง 2 พันปี จำนวนคนไทยในประเทศจีน 12 ล้านคนเป็นจำนวนที่ประมาณไว้อย่างหยาบ ๆ เมื่อ 10 กว่าปีมานี้ ซึ่งในขณะนั้นประเทศจีนมีพลเมืองประมาณ 600 ล้านคน ฉะนั้นจำนวนชนกลุ่มน้อยที่เป็นคนไทยจึงอาจกล่าวได้ว่ามีประมาณร้อยละ 2 ของจำนวนพลเมืองทั้งหมด ถึงแม้ว่าจีนจะเคยได้ชื่อว่าเป็นชาติที่บังคับให้ชนชาติอื่นที่อยู่ภายใต้อำนาจของตนรับวัฒนธรรม ศาสนาและภาษาของตนตลอดมาก็ตาม แต่ในปัจจุบันนี้ ระบอบคอมมิวนิสต์ของจีนยอมรับความเป็นชาติของชนกลุ่มน้อยและปล่อยให้มีเสรีภาพในอันที่จะรักษาวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียม และภาษาได้ ทั้งนี้เข้าใจว่าคงจะเนื่องมาจากได้รับความต้านทานจากชนกลุ่มน้อยที่พยายามรักษาลักษณะประจำชาติของตนไว้และหนทางที่ดีที่สุดที่จะเอาชนะใจให้ชนกลุ่มน้อยเหล่านี้มีความจงรักภักดีต่อประเทศจีน ก็คือการยอมผ่อนปรนให้ตามสมควร ฉะนั้นถ้าพิจารณาตามนี้อัตราส่วนในปัจจุบันของชนชาติไทยในประเทศจีนก็ไม่น่าเปลี่ยนแปลงไปจากเดิมเท่าใดนักคือประมาณร้อยละ 2 ของพลเมืองประเทศจีน

เราจึงอาจสรุปได้ว่า ชนชาติไทยไม่ได้มีความสัมพันธ์ทางเชื้อชาติกับชนชาติจีน ชนชาติไทยโดยเชื้อชาติเป็นชนชาติอาเซียตะวันออกเฉียงใต้เช่นเดียวกับชนชาติมอญเขมรและชนชาติอินโดนีเซีย ได้มีชาวตะวันตกหลายคนที่ได้เข้ามาศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับชนชาติไทยเข้าใจผิดว่า ชนชาติไทยเป็นกิ่งหนึ่งของชนชาติจีน เพราะมีลักษณะและภาษาคล้ายคลึงกัน ชาวตะวันตกเหล่านั้นได้นำคนไทยเทียบกับคนจีนภาคใต้ของประเทศจีน ซึ่งความจริงคนจีนเหล่านั้นมิได้เป็นคนจีนแท้

ตามที่เขาเข้าใจแต่คนไทยเดิมที่ได้ผสมกลมกลืนกลายเป็นจีนไปนั่นเอง จึงมีลักษณะและภาษาคล้ายคลึงกับไทย ชนชาติไทยมีคุณลักษณะพิเศษดังที่สมเด็จพระเจ้าบรมวงศ์เธอกรมพระยาดำรงราชานุภาพได้เคยแสดงปาฐกถา เรื่องลักษณะการปกครองประเทศสยามแต่โบราณว่า

"ชนชาติไทยเรามีคุณธรรม 3 อย่างเป็นสำคัญ จึงสามารถปกครองประเทศสยามได้ คือ ความรักอิสระของชาติอย่างหนึ่ง ความปราศจากวิหิงสาอย่างหนึ่ง ความฉลาดในการประสานประโยชน์อย่างหนึ่ง"

คุณลักษณะของชนชาติไทยดังกล่าวนี้ทำให้ชนชาติไทยสามารถประสานประโยชน์กับชาติอื่นที่อยู่ภายใต้อำนาจได้โดยไม่ต้องใช้กำลังบังคับ และในขณะเดียวกันก็ทำให้ชนชาติจีนกลืนชนชาติไทยได้ด้วยความลำบาก

เชิงอรรถ

1. Eric Seidenfaden : The Thai Peoples.
2. Wilhelm Credner : Siam, das Land der Thai.
3. Paul Benedict : Thai Kadai and Indonesian,
   A new alignment in Southeastern Asia.
4. ดร. เบเนดิกต์ เทียบภาษาไทยอาหม ภาษาไทยกลาง ภาษาลี้ และภาษาโท้โดยใช้สูตร ร ภาษาไทยอาหม=ห ภาษาไทยกลาง=ส ภาษาลี้=ต ภาษาโท้ เช่น
   ไทยอาหม ริน=ไทยกลาง หิน=ลี้ สีน=โท้ ติน
   ไทยอาหม ราบ=ไทยกลาง หาบ=ลี้ สาบ=โท้ อาบ
5. ก. Louis Finot ให้ความเห็นว่า ชาวอินโดเนเซียบัจจุบันอพยพไปจากฝั่งผืนแผ่นดินใหญ่อาเซียตะวันออกเฉียงใต้
   ข. Dr, Madeleine Colani สันนิษฐานว่า ชาวฟิลิปปินส์อพยพไปจากฝั่งประเทศเวียตนาม

6. สันนิษฐานกันว่า มนุษย์เผ่ามองโกลเผ่าหนึ่ง เป็นผู้นำวัฒนธรรมหินใหม่เข้ามาในอาเซียตะวันออกเฉียงใต้ จีน และอินเดีย วัฒนธรรมหินใหม่นี้แบ่งออกเป็นสองฝ่าย โดยพิจารณาจากลักษณะของขวานหินที่มนุษย์เหล่านี้ทำขึ้นมาใช้ ขวานหินแบบมีบ่าพบที่ลุ่มแม่น้ำคงคา พม่า แหลมทอง จีน จนถึงญี่ปุ่น แต่ไม่เคยพบใต้ไปกว่าตอนกลางของแหลมมลายู ขวานหินแบบสี่เหลี่ยมผืนผ้าพบที่ลุ่มแม่น้ำฮวงโห ลุ่มแม่น้ำแยงซีเกียง ลุ่มแม่น้ำโขง ลุ่มแม่น้ำสาละวิน ลุ่มแม่น้ำอิระวดี ลุ่มแม่น้ำพรหมบุตร และทั่วประเทศอินโดเนเซียปัจจุบัน นักปราชญ์หลายท่านเชื่อว่า มนุษย์หินใหม่ที่ใช้ขวานมีบ่าเป็นพวกที่แพร่วัฒนธรรมและภาษามอญเขมร ส่วนมนุษย์หินใหม่ที่ใช้ขวานรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้าเป็นพวกที่แพร่วัฒนธรรมและภาษา (ไทย) อินโดเนเซีย นอกจากพวกจีนธิเบตในพม่าแล้ว ประชากรของอาเซียตะวันออกเฉียงใต้ โดยมูลฐานคงเป็นผู้ที่สืบเชื้อสายมาจากมนุษย์ที่กล่าวแล้วข้างต้น

7. บริเวณที่วัฒนธรรมหินใหม่ฝ่ายขวานมีบ่า ทับกับวัฒนธรรมหินใหม่ฝ่ายขวานรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้าน่าจะเป็นบริเวณที่กลุ่มมอญเขมรแทรกเข้าไปแยกกลุ่มไทยอินโดเนเซีย นั่นคือบริเวณมณฑลยูนาน

8. ทุ่งไหหินในประเทศลาวภาคเหนือ

9. ผู้ศึกษาค้นคว้าบางท่านเชื่อว่า พวกจามเป็นชนชาติอินโดเนเซียที่ยังเหลือตกค้างอยู่ในแหลมทอง แต่บางท่านเชื่อว่าเป็นพวกที่อพยพมาใหม่จากอินโดเนเซีย

10. เป็นที่ยอมรับกันแล้วว่าชาวพื้นเมืองตามชนบทในมณฑลฟูเกี้ยน กวางสี และกวางตุ้ง ซึ่งรวมถึงเกาะไหหลำไม่ใช่ชาวจีนแท้ แต่สืบเชื้อสายมาจากชนชาติไทยอินโดเนเซีย และอาจมีเชื้อสายมอญเขมรผสมอยู่ด้วย เช่นเดียวกับญวน

11. การเลือกแบบตัวหนังสือ อาศัยหลัก 2 ประการ คือ ความแพร่หลายประการหนึ่ง และปริมาณวรรณคดีและหนังสือที่มีอยู่แล้วอีกประการหนึ่ง

12. Peter Kunstadter : Southeast Asian Tribes, Minorities and Nations.